व्यस्ते काले पुनश्चेति नचेति बहुशो द्विजः। सुदुर्लभमपि ह्यन्नं दीयतामिति सोऽब्रवीत्।
कृतमेव च तत्सर्व्वं तथा तस्मै न्यवेदयत्। शिष्यवत् पुत्रवच्चैव स्वसृवच्च सुसंयता।
यथोपजोषं राजेन्द्र द्विजातिप्रवरस्य सा। प्रीतिमुत्पादयामास कन्या रत्नमनिन्दिता।
तस्यास्तु शीलवृत्तेन तुतोषद्विजसत्तमः। अवधानेन भूयोऽस्याः परं यत्नमयाकरोत्। १०॰५५
तां प्रभाते च सायञ्च पिता पप्रच्छ भारत। अपि तुष्यति ते पुत्रि ब्राह्मणः परिचर्य्यया।
तं सा परममित्येव प्रत्युवाच यशस्विनी। ततः प्रीतिमवापाग्र्यां कुन्तिभोजो महामनाः।
ततः सम्वत्सरे पूर्णे यदाऽसौ जपताम्वरः। नापश्यद्दुष्कृतं किञ्चित् पृथायाः सौहृदे रतः।
ततः प्रीतमना भूत्वा स एनां ब्राह्मणोऽब्रवीत्। प्रीतोऽस्मि परमं भद्रे परिचारेण ते शुभे।
वरान् वृणीष्व कल्याणि दुरापां मानुषैरिह। यैस्त्वं सीमन्तिनीः सर्व्वा यशसाऽभिभविष्यसि। १०॰६०
॥ कुन्त्युवाच॥ कृतानि मम सर्व्वाणि यस्या मे वेदवित्तम। त्वं प्रसन्नः पिता चैव कृतं विप्रवरैर्ममः।
॥ ब्राह्मण उवाच॥ यदि नेच्छसि मत्तस्त्वं वरं भद्रे शुचिस्मिते। इमं मन्त्रं गृहाण त्वमाह्वानाय दिवौकसां।
यं यं देवं त्वमेतेन मन्त्रेणावाहयिष्यसि। तेन तेन वशे भद्रे स्थातव्यन्ते भविष्यति।
अकामो वा सकामो वा स समेष्यति ते वशं। विबुधो मन्त्रसंशान्तो भवेद्भृत्य इवानतः।
॥ वैशम्पायन उवाच॥ न शशाक द्वितीयं सा प्रत्याख्यातुमनिन्दिता। तं वै द्विजातिप्रवरं तदा शापभयान्नृप। १०॰६५
ततस्तामनवद्याङ्गीं ग्राहयामास स द्विजः। मन्त्रग्रामं तदा राजन्नथर्व्वशिरसि श्रुतं।
तं प्रदाय तु राजेन्द्र कुन्तीभोजमुवाच ह। उषितोऽस्मि सुखं राजन् कन्यया परितोषितः।
तव गेहेषु विहितं सदा सुप्रतिपूजितः। साधयिष्यामहे तावदित्युक्त्वाऽन्तरधीयत।
स तु राजा द्विजं दृष्ट्वा तत्रैवान्तर्हितं तदा। बभूव विस्मयाविष्टः पृथाञ्च समपूजयत्।
इति श्रीमहाभारते आरण्यपर्व्वणि कुण्डलाहरणपर्व्वणि पृथामन्त्रप्राप्तौ चतुरधिकत्रिशतोऽध्यायः ॥ ३०४॥

॥ वैशम्पायन उवाच॥ गते तस्मिन् द्विजश्रेष्ठे कस्मिंश्चित्कारणान्तरे। चिन्तयामास सा कन्या मन्त्रग्रामबलाबलं। १०॰७०
अयं वै कीदृशस्तेन मम दत्तो महात्मना। मन्त्रग्रामो बलं तस्य ज्ञास्ये नातिचिरादिति।
एवं सञ्चिन्तयन्ती सा ददर्शर्त्तुं यदृच्छया। व्रीडिता साऽभवद्बाला कन्याभावे रजस्वला।
ततो हर्म्यतलस्था सा महार्हशयनोचिता। प्राच्यां दिशि समुद्यन्तं ददर्शादित्यमण्डलं।
तत्र बद्धमनोदृष्टिरभवत् सा सुमध्यमा। नचातप्यत रूपेण भानोः सन्ध्यागतस्य सा।
तस्या दृष्टिरभूद्दिव्या साऽपश्यद्दिव्यदर्शनं। आमुक्तकवचं देवं कुण्डलाभ्यां विभूषितं। १०॰७५
तस्याः कौतूहलं त्वासीन्मन्त्रं प्रति नराधिप। आह्वानमकरोत् साऽथ तस्य देवस्य भाविनी।
प्राणानुपस्पृश्य तदा ह्याजुहाव दिवाकरं। आजगाम ततो राजंस्त्वरमाणो दिवाकरः।
मधुपिङ्गो महाबाहुः कम्बुग्रीवो हसन्निव। अङ्गदी बद्धमुकुटो दिशः प्रज्वालयन्निव।
योगात् कृत्वा द्विधात्मानमाजगाम तताप च। आबभाषे ततः कुन्तीं साध्वी परमवल्गुना।
आगतोऽस्मि वशं भद्रे तव मन्त्रबलात्कृतः। किङ्करोम्यवशो राज्ञि ब्रूहि कर्त्ता तदस्मि ते। १०॰८०